

“Labi, ka man pietika prāta!”

Rudenī apritēs trīs gadi, kopš rīdzinieks, invazīvais kardiologs VALTERS STIRNA – enerģisks, dzīvespriecīgs un savā profesijā aizrautīgs jaunais ārsts – izvēlējās Liepāju. Savulaik viņš bijis nopietnas izvēles priekšā – kļūt par ārstu vai profesionālu sportistu? Sports tagad ir viņa aizrautība, bet medicīna – profesija.

– Šoruden 7. oktobrī būs trīs gadi, kopš aizgājāt no dzimtās Rīgas. Kā esat iedzīvojis Liepājā?

– Šo jautājumu man visus šos divus ar pusi gadus uzdod ikviens, uzzinot, ka esmu rīdzinieks. Paldies, es labi esmu iedzīvojis! Protams, diezin vai to var salīdzināt ar Rīgu, kur nodzīvoju gandrīz 30 gadu. Bet man patiešām nav, par ko sūdzēties. Protams, pārņem neliels sentiments un nostalgija, runājot par Rīgu, un tā droši vien būs vienmēr. Nu, labi – ja ne vienmēr, tad noteikti vēl ilgi. Bet tas ir tikai normāli. Nesen satiku bērnības draugu, kas turpat netālu no mums Rīgā dzīvoja. Atcerējāmie, ko tikai visu kopā neesam darījuši, un tas uzjundī tās nostalgiskās izjūtas. Un tāpat mana lielā draudzīgā ģimene, mēs visi dzīvojam pavisam tuvu kaimiņos – mani vecāki, māsa, krustmāte ar ģimeni, brāļi un citi. Mēs esam draudzīga ģimene, un skaidrs, ka man viņi visi ir ļoti svarīgi. Un viņi joprojām visi ir tur, Rīgā, kamēr te, Liepājā, es esmu viens. Taču šo trūkumu kompensēju, bieži braucot uz Rīgu pie savējiem – galu galā, kas ir 200 kilometru! Tā ka nekādu problēmu, un nu jau es sevi mazliet atļaujos uzskatīt par liepājnieku. Piemēram, cenšos apgūt jūsu īpatnējo humoru.

– Tas ir kaut kas īpatnējs?

– Ir, ir! Tas atšķiras no rīdzinieku humora. Kurzemieku humors ir asāks, un kurzemieks joku var pateikt ar tik nopietnu seju, ka nemaz nelzskatās, ka viņš jokotu. Bet izrādās, ka joko!

– Pie kā ir bijis visgrūtāk pierast?

– Tā ir sociālā vide. Es gan uzskatu sevi par pietiekami komunikablu cilvēku, bet šeit man iepazīties ar cilvēkiem un veidot kaut kādu savu vidi un iegūt jaunus draugus ir diezgan grūti. Es eju uz visām populārākajām vietām – teātri, kino, koncertzāli, arī uz klubiem aizeju, bet, vienalga, ir kaut kā pasmagi. Rīdzinieki, kas slīmnīcā sāka strādāt pirms manis, jau brīdīnāja, ka liepājnieki tik ātri svešiniekus nepieņem. Tāpēc ar citiem atnācējiem – maniem kolēģiem – man patlaban ir vislabākais kontakts. Bet pamazām iefiltrējos arī vietējā sabiedrībā (smejas).

– Rīdzinieki nemaz tik labprāt neaiziet no Rīgas – visiem spēkiem mēģina atrast vietu galvaspilsētā. Jūs padevāties vai bija kāds cits iemesls, kāpēc esat Liepājā?

– Vēl pusgadu pirms atnākšanas uz Liepāju man vispār nebija ne jausmas, kur palikšu. Man pat nebija vizijas par to, bija absolūta neziņa. Bet studijas bija jābeidz, un vieta bija jāatrod. Pa galvu šaudījās visādas idejas. Palikt Rīgā? Varbūt braukt uz ārzemēm, kā to izdarījis ne viens vien mans kursabiedrs? Meklēt vietu kaut kur citur? Bet tieši tobrīd Liepājā īstenoja kādu ar sirds veselību saistītu projektu, kurā es arī līdzdarbojos, tā laikā iepazīnos ar Liepājas Reģionālās slīmnīcas vadītāju Edvīnu Strīku, un viņš ierunājās, vai es nevēlētos nākt strādāt uz Liepāju. Noteicošais, kāpēc es šo piedāvājumu pieņēmu, bija slīmnīcas Sirds un asinsvadu kateterizācijas laboratorija.

→ 2.lpp.

